

"een watervlo met watervrees"

Klapperdeklapper, mijn tandjes klapperen van angst. Al mijn broertjes en zusjes zwemmen in de sloot. Papa en mama ook. Kijk, ze spetteren en ze roepen me. "Wim, kom ook in het water, je verdrinkt ècht niet!" roepen ze en papa zegt, wat hij al duizend keer heeft gezegd: "Watervlooiën kunnen niet eens verdrinken!" Maar ik ben bang, hartstikke bang voor water. Ik ben zó bang dat ik in de diepte verdwijnen en nooit meer bovenkom. Ik moet wel naar het water toe, want mijn eten zit in dat water. Watervlooiën horen in het water, zegt papa en daarom zit hun eten ook in dat water. Ik zou zó graag met mijn broertjes en zusjes spelen, maar ik kan niet zwemmen, ik kàn het gewoon niet!

Papa zegt: "Ga dan eens alleen met je pootjes in het water. Verder blijf je gewoon op de kant zitten. Dan voel je dat het water niet eng is." Ik ga voorzichtig op de kant zitten en houd mij goed vast aan een grasspriet. Stèl je voor dat ik uitglijd en in het water terecht kom. Ik ben een hele zware watervlo. Ik blijf ècht niet drijven!

Vanmiddag kwam oom Walter op bezoek. Hij zag meteen wat er aan de hand was. Hij zei: "Een watervlo met watervrees, dat kàn gewoon niet. Wij gaan morgen samen naar de vlooiënmarkt!" Ik weet niet wat dat is, een vlooiënmarkt. Wat zouden ze daar verkopen? Toch geen vlooiën? Zou oom Walter mij willen verkopen omdat ik het water niet in durf?

We zijn op de vlooiënmarkt. Er staan een heleboel kraampjes. Ze verkopen er van alles. Maar oom Walter stapt naar een kraampje toe, waar een dikke mensenvlo achter zit. Er hangt een bordje: Alles om u van uw angsten af te helpen.

De dikke mensenvlo is echt aardig. Hij zegt: "Niets zeggen, ik weet het al...een watervlo met watervrees. Dáár heb ik wel een oplossing voor. Kijk eens, wat een prachtige zwemvesten. Ik heb ze in allerlei kleuren. Zoek maar een mooie uit!"

Nou, daar hoef ik niet lang over na te denken. Mijn lievelingskleur is geel en ik kies de knalgeelste die er is. Ik huppel achter oom Walter terug naar huis, mijn zwemvest al aan. Wat zal iedereen opkijken!

Toch ben ik nog een beetje bang, maar oom Walter knikt naar me en ik glijd zachtjes het water in. Help...ik drijf...ik blijf drijven. Kijk mij nou eens! Ik ben niet bang meer!!!

Mensenkinderen, als je langs de sloot loopt en je ziet iets kleins en geels spetteren, dan ben ik het misschien wel, want Wim de watervlo is met zijn zwemvest aan niet meer bang dat hij verdrinkt!